BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE”/an XV–XVI, nr. 113 - 114 decembrie - ianuarie , 2006 - 2007; 12 pag. ; 1 leu.

- COLIND -

S-a stins steaua, care
Vestea taina mare;
Cerul e de piatră,
Beznele ne latră;
Fiare şi blesteme
Au dat buzna-n vreme,
Pradă totu-n cale
Lăsând numai jale.

Cnutul greu ne-apasă,
Plâng pruncii la masă,
N-au deloc merinde,
Nu rostesc colinde,
Pe buze de slavă
Pusu-le-au otravă
Fiare apocalipse
Spurcând toate sfinte.

Duruie prin țară
Aprigă fiară,
Vine cu urgia,
Aducând pustia,
În orice iubire
Arde-o răstignire
Şi în orice gând sfânt
Plânge un mormânt.

COLIND

Steaua de la Bethleem
Lumii s-a ascuns;
Temnițele toate gem,
Cerul e străpuns.

Nu mai sunt colindători,
La fereşti nu-s torți,
Vatra-i arsă în vâltori,
Ni-s copiii morți...

Huruieşte vremea rea,
Beznele ne rod;
Doamne, arată-ne iar stea
Căci pierim în glod.

Trudei noastre pune-n zori
Înger vestitor,
Fă din lacrimile ninsori
Rănilor ce dor.

Stinge cazne şi blestem,
Să te lăudăm;
Naşte din Bethleem
Iar să-Ți colindăm.

- MOŞ CRĂCIUN -

Cu veşmânt din straiul lunii
Răsărit în nopți târzii
Îți ningeau în barbă prunii
Şi în plete veşnicii.
Moş Crăciun, Moş Crăciun!
Sfânt priveai ca dintr-o strană
Cu mâini bune, puse sfânt
Moş Crăciune, din icoană
Şi cu cer prins pe veşmânt.
Moş Crăciun, Moş Crăciun!
Din desaga ta bogată
Scoteai daruri şi lămâi
Jucării cu flori de-agată
Ne puneai sub căpătâi.
Moş Crăciun, Moş Crăciun!
Au topit nămeții anii,
Peste suflet neguri cad.
S-au stins serii maghiranii
Veghelor cu duh de brad.
Moş Crăciun, Moş Crăciun!
Lasul tău s-a stins în ceață
Pasul prin ce țări ți-l pierzi?
Moş Crăciun din altă viață
Astăzi nu ne mai dezmierzi.
Moş Crăciun, Moş Crăciun!
Nu mai vii ca altă dată
Ciocănind la geam uşor
Zarea ni-i acum prădată
Încuiată sub zăvor.
Moş Crăciun, Moş Crăciun!
Trist îți picură broboană,
Vânăt ieşiți ca un pământ;
Moş Crăciun, cu ochii rană
De ce porți în sac mormânt?
Cu gând alb ca de zăpadă
Prinşi cu spada în furtuni
Moş Crăciun de-altă dată
Te-aşteptăm să-nvii străbuni.
Moş Crăciun, Moş Crăciun!

Petru C. BACIU

■► Nimeni nu poate suferi o pedeapsă pentru gândurile sale. – Ulpian;

■► Suntem sortiți morții, noi şi tot ce-i al nostru. – Horațiu;

70 ANI,

13 Ianuarie 2007 – Legiunea comemorează trecerea la cele veşnice, ucişi pe frontul spaniol, a celor doi martiri: Ionel Mota şi Vasile Marin. Iată, suntem în 2007 şi jertfa celor doi este mai mult decât actuală. Anticreştinismul occidental a ajuns la apogeu. Dinspre acest Occident putred – vorba unuia – miasmele se scurg către Estul european. Neobolşevici, cu glazură de „democrați”, luptă – ca şi în trecut – „pentru drepturile omului” necreştin şi contra omului creştin, adică pentru a-i lua drepturile acestuia. Desigur, în numele „rațiunii”, „rațiunii” dumnealor strâmbe. Tovarăşul Lenin şi Apfelbaum, Bronştain ar fi extrem de mulțumiți de realizările neobolşevicilor contemporani. Neobolşevicii au abandonat metoda leninistă – aceea a folosirii frânghiei – şi folosesc presiunea psihologică, persuasiunea, „recomandarea” pentru a-şi atinge obiectivele. Identice cu cele ale lui Lenin şi a ciracilor lui.

Ei, la vremurile acelea? Acei oameni... La vremurile actuale este nevoie de alți martiri, dar mai ales de alt tip de „martiri”. De alte metode de luptă, de un alt mod de a combate. Scopul rămâne... mijloacele se schimbă în funcție de epocă. Va fi generația de acum capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide şi, infinit, mai periculoase decât forța brută a bolşevicilor de început de secol XX. Bolşevici nu erau doar în Rusia. Erau, mai ales, capitalişti în Occident. Cu ajutorul acelora au câştigat şi câştigă – azi – (neo)bolşevicii. Neobolşevicii sunt, mai cu seamă, capitalişti. Au abandonat şi folosirea ideologiei, ca metodă, în favoarea folosirii banului, corupției, desfrâului, viciilor. Scopul l-au păstrat! Atenție la neo...

Articolele numărului 113-114 / 2006 - 2007:

* **Poeții sunt adevărații istorici... (Doru MICHAIL) : pag. 10, 11;**
* **O SCRISOARE APOCRIFĂ... (P. MIHAIL): pag. 2, 4;**
* **Apocalipsa... (Derbedeul Volodea Stelică Horia Cogiță Iliescu jr): pag. 3 ;**

O SCRISOARE APOCRIFĂ

Primită la revistă de ziua Sfântului CORNELIU SUTAŞUL şi autentificată de Paul Spiru MIHAIL

Dragi Camarazi,

Deşi, precum se ştie, uitarea este înscrisă în legile omeneşti sunt sigur că mulţi dintre voi vor fi folosit „jertfa zilnică de timp", acele 36 minute – 20 în timpul zilei, 16 noaptea, pe care o datoraţi Legiunii şi vă veţi fi amintit de noi, cei trecuţi în lumea umbrelor.

Am aflat cu surprindere, că în acel heteroclit şi – să-mi fie iertat cuvântul, atât de prost proiectat concurs pentru a-i alege pe „cei mai mari români" în care, spre mirarea mea a fost înscris şi Dumnezeu situat pe un loc cu totul mărginaş. Aş numi aşa ceva o obrăznicie ce dovedeşte că s-au împlinit prevestirile noastre în ce priveşte efectele secundare ale comunismului.

Am rămas la fel de surprins şi de faptul că numele meu, în ciuda celor peste 60 de ani de minciună, boicot şi calomnii se situează printre primii 25.

Este, fireşte, un semn cu totul minor şi nesemnificativ pentru ceea ce aştept să împliniţi voi cei puţini, dezbinaţi, încă temători şi adesea tulburaţi de prelunga trecere peste „muntele suferinţei prin pădurea cu fiare sălbatice şi, mai ales, prin mlaştina deznădejdii".

Fireşte, această călătorie este cea pe care o străbat eroii basmelor neamului nostru; dar ei învinş; prin aceste primejdii au trecut mulţi dintre voi – unii condamnaţi la moarte, alţii la zeci de ani de întemniţare dar ei, aproape toţi, îşi aduceau aminte de vorbele bisericii noastre – „fericiţi veţi fi când vă vor prigoni pe voi şi vă vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră".

Nu înseamnă că noi, în această confruntare cu duşmanii noştri, nu am greşit.

Şi voi insista asupra acestor greşeli. Între altele se pare că aţi uitat de punctul 46 din „Cărticica Şefului de cuib": Camaraderia, disciplina şi încrederea în şefi: O ORGANIZAŢIE NU POATE NICIODATĂ OBŢINE VICTORIA FĂRĂ UNITATE, organizaţiile cu unitate şubredă, de cele mai multe ori cu un ceas înainte de victorie, se rup în două – adică le rupe inamicul prin intrigile lui – şi se IAU LA LUPTA ÎNTRE ELE. În acel moment TOTUL ESTE PIERDUT. Un singur lucru rămâne: VICTORIA INAMICULUI.

Nu s-a schimbat nimic în această privinţă.

Mişcarea Legionară continuă să fie marea spaimă a tuturor celor care-şi imaginează că România, pământul ş oamenii ei, trebuie să rămână slugile şi sclavii celor care, în clipele grele ale patriei, au „şters putina".

Este datoria noastră – a celor de dincolo de zare dar şi a voastră să nu uităm „că noi, poporul român, stăm aici, pe acest pământ, prin voia lui Dumnezeu şi binecuvântarea bisericii creştine".

Dar, ca urmare a dezastruoasei guvernări comuniste şi post-comuniste mulţi dintre cei mai buni dintre noi s-au deştărat şi, chiar atunci când „imperiul răului" s-a prăbuşit, slugile răului, rămase printre ruinele acestei împărăţii au făcut – cum zicea unul dintre ei, TOTUL ca această „deştărare" să nu se sfârşească.

Iar pentru că aceşti români goniţi de tot soiul de lipsuri – şi nu doar de cele materiale ci mai ales de nedreptate, minciună, corupţie şi politicianism, s-au vădit a fi talentaţi, dotaţi, muncitori şi loiali noilor lor ţări (recent Guvernul Spaniei doreşte să-şi repopuleze ruralul pustiit prin plecarea băştinaşilor spre urban cu ROMÂNI) – în timp ce în România se produce – pentru prima dată în timp de pace, o SCĂDERE A POPULAŢIEI nu doar prin emigrare ci, mai ales, prin prăbuşirea natalităţii.

Faţă de România anilor 1920 – 1946 când ERAM PRIMA ŢARA DIN LUME în ce priveşte NATALITATEA azi suntem la acelaşi nivel ci Israelul – adică sub cifra de 2 copii pentru fiecare femeie fertilă!

Să nu uităm că o naţiune care nu mai are copii, care-şi uită sau poceşte limba şi nu-şi aminteşte adevărata ei istorie este PIERDUTĂ.

Deschideţi cronicile lumii şi veţi vedea că acestea sunt ingredientele existenţei unei NAŢIUNI: COPII, LIMBA, ISTORIA.

Din nefericire NOI, TOŢI, am contribuit la tragedia României.

Am greşit atunci când am folosit o chemare transmisă oral „să mă răzbunaţi" şi am greşit şi mai mult atunci când s-a înţeles că „răzbunare" înseamnă doar violenţa sau folosirea sabiei lui Petru.

Am greşit şi atunci când ne-am aliat cu fitecine chiar dacă era vorba de un general care va îmbrăca „cămaşa verde" şi va cere să se deschidă „larg porţile Legiunii sau doar cu un Rioşanu, oarecare – fără să se ţină seama de circulara privind „schimbarea cadrelor" (12 noiembrie 1936) – în care afirm „că nu putem avea nici un drept, nici o pretenţie la guvernare şi nici nu putem face nici o critică, nici o înfierare a politicianismului incorect dacă noi înşine nu SUNTEM CORECŢI. CARE MĂ ÎNTREABĂ CÂND VOM ÎNCEPE ACŢIUNEA POLITICĂ PENTRU GUVERNARE le răspundem: ATUNCI CÂND ŞEFII DE REGIUNI şi de JUDEŢE îmi vor raporta că în organizaţiile lor NU MAI EXISTĂ NICI UN OM INCORECT".

Am greşit şi atunci când am acceptat guvernarea alături de generalul Antonescu deşi se ştia că aproape întreaga elită a partidului, numeroşi comandanţi legionari nu mai erau printre noi.

Şi, mai ales, AM GREŞIT GRAV încălcând metodologia Mişcării Legionare când am acceptat manifestarea, în cadrul Mişcării a acelei mentalităţi balcanici – „vin ai noştri, pleacă ai noştri, eu nu face ce fac toţi proştii".

Şi au venit. Nu de capul lor ci trimişi de toţi adversarii noştri. Şi erau câtă frunză şi iarbă.

Aveţi – este adevărat – o scuză: ieşeaţi din cea mai năprasnică prigoană de până atunci – (pentru că, peste ani, din 1946 şi până astăzi – 2006 – MIŞCAREA LEGIONARĂ va avea de înfruntat una mai cumplită care a nimicit familii întregi, care va goni din ţară puţinii supravieţuitori legionari ai guvernărilor carlistă, antonesciană, dejistă, ceauşistă şi post-comunistă) şi mai ales ignoraţi o informaţie. Codicilul secret din pactul germano-sovietic – semnat la 23 AUGUST 1939 (curioasă coincidenţă, nu ?). Va fi ştiut „siguranţa românească" de înscrisul dintre cele două puteri „vrăjmaşe"? Nu ştim. Dar nu trebuie să uităm că politicienii şi serviciile plătite de stat nu se dădeau îndărăt şi de la alte surse de îmbogăţire – chiar, dacă atunci ca şi azi – acest lucru echivala cu trădarea neamului românesc, cu vânzarea viitorului copiilor noştri cu ruina ţării, demolarea Monarhiei, distrugerea familiei, a demnităţii şi a transformării multora dintre noi într-o gaşcă de „turnători".

Veţi afla, peste ani, că realitate, siguranţa statului şi conducătorii ei, vor pactiza cu duşmanii de totdeauna ai României şi se vor înfrăţi cu NKVD-ul – pentru ca în 1948 să boteze un ovrei din Rusia cu nume românesc şi să ne construiască dânsul şi ai săi faimoasa Poliţie Politică care-şi continuă nestingherit, şi azi, acţiunile antiromâneşti.

Pentru siguranţa tocmită şi plătită de un prim ministru„chior" – (se ştie că nu se putea conduce o ţară – susţineau cutumele strămoşilor noştri de unul „însemnat de Dumnezeu") şi urmaşa ei Securitatea lui Pintilie, Brucan, Teohari şi Nikolski MIŞCAREA LEGIONARĂ A FOST şi ESTE ŢINTA MAJORĂ.

(continuare în pag. 4)

Primită de **P. MIHAIL** şi oferită revistei

Apocalipsa din noi şi dimprejur!...

Mă consider un om bătrân, foarte bătrân! Nu pentru că am o anumită vârstă ci pentru că am conştientizat şi interiorizat sufleteşte o imensă experienţă de viaţă şi de cunoaştere. Cel puţin jumătate din ea am valorificat-o în opera literară pe care am publicat-o (opt vol. de poezie, proză şi teatru). În ea am prins şi zugrăvit majoritatea speciilor de derbedei. Doamne, şi câţi derbedei am întâlnit... O grămadă! Deberdeul – derbedeu. Cel mai inofensiv! Derbedeul, mitocanul, mitocana cu ambiţii politice (cel mai periculos! Cea mai periculoasă). Derbedeul literat, derbedeul cu veleităţi de „filosof", derbedeul cu aspiraţii didactice, derbedeul ce se dă politicos, cel care se vrea cu obraz subţire, de cuvânt, cu şira spinări, derbedeul care te învaţă carte, principii, derbedeul familist etc. Derbedeul – după mine – este acel soi de om care şi-a pierdut simţul ruşinii şi al smereniei. Cu sine şi, mai cu seamă, cu alţii, cu aproapele. Acesta este în stare să te înjure, să te bălăcărească, să te acuze de toate păcatele şi după ce te-a terfelit moral şi fizic, ţi-a jignit sufleteşte şi duhovniceşte, vine la tine, cu obrazul gros, şi care nu păleşte de ruşine, şi-ţi dă mâna, îţi vorbeşte de încredere, de iubire, de cinste, de bine şi frumos, de sinele-i pur şi este chiar în stare să te ia după umeri şi să simuleze bucuria de a te vedea şi întâlni, te asigură de camaraderia lui şi consideraţia ce ţi-o poartă, îţi cere să colaborezi cu el, să-i acorzi deferenţa, toate cele şi parcă nimic nu s-ar fi întâmplat între tine şi el. Ei, eu nu înghit o astfel de lume. Umilirea mea de către cineva pe nedrept şi comportamentul acestuia cu mine ca şi înainte de a mă umili mi se pare **o stricare de comuniune care nu mai poate fi restabilită decât prin jertfă din partea acelui derbedeu. Căci şi unitatea omului cu Divinitatea s-a făcut prin jertfa lui Iisus. Asta nu vrea să priceapă şi să înţeleagă derbedeul şi să accepte.** Desigur, mai există şi derbedeul familiar cu tine. Ţi se adresează la persoana a doua, pe nume, pe prenume sau se trage de brăcinari cu tine de parcă aţi fost colegi de ţurcă pe maidan sau coleg la berică şi mici, ţi-a plătit o ţuică. Sau derbedeul cu idei dizolvante. El relativizează totul, demitizează pe ceilalţi, le micşorează meritele, le scoate în evidenţă slăbiciunile morale şi volitionale şi nu se vede pe sine şi căderile sale la fel de „glorioase". Ei bine, contactele prea multe cu derbedeii de un fel sau altul m-au scârbit complet de activismul de orice fel şi implicare printre activişti. Să-i suporte cine pofteşte. Eu i-am cunoscut, zugrăvit. Vreau să mai spun aici că nu l-am agreat pe Sartre... ca filosof al disperării stângiste. Literatura lui este însă de luat în seamă. Existenţialiştii (mai puţin cei creştini), trăiriştii – prima formă de existenţialism european – aveau un dar deosebit. Acela de a scrie literatură filosofică, parabole literare. Este drept cu finalitate atee sau absurdă ca soluţie. Totuşi, ştiau realiza şi portretiza derbedei cu pretenţii, disperaţi provocatori de tragedii în viaţa altora, în societate, în grupurile unde se întâmplă să-şi desfăşoare existenţa. Un alt maestru care prinde derbedeii în bucăţile sale este Friedrich Dürrenmatt. Derbedeul este un personaj care, din bravură de sine sau din intrinsecul rău al fiinţei sale, ajunge la crimă, provoacă crima, ucide pe unul sau altul din cei ce îi stau, din nefericire, în preajmă, nimiceşte oameni din colectiv, colectivităţi. Există şi soiul de derbedeu fanatic în „credinţa" sa. Ins extrem de periculos. Un Lenin cu banda sa. Acesta este un exemplu, dar nu că acesta ar fi etalonul. Tipul acesta de oameni sunt iresponsabili mintal, adică ori nu cunosc consecinţele acţiunilor lor, ori nu le prevăd, ori nu-i interesează rezultatele acţiunilor lor. Îi interesează doar gloria pământească?... Derbedeul cunoaşte – de unde? – şi aplică principii, le cunoaşte limitele până unde se întind şi pedepseşte pe cei care – din ştiinţă, din neştiinţă – le depăşesc prin înţelegere. Desigur, derbedeul a tras brazde sângeroase în secolul trecut şi continuă să tragă şi la începutul acestui secol. Derbedeul, desigur, este şi politician democrat. În această postură el este de fapt o lichea. Reuşita carierei lui se datorează promisiunilor pe care le face plebei. Ştie că nu va oferi nimic celor ce le promite, ştie că aceste promisiuni sunt de decor, nu se aşteaptă să fie lăudat de plebe pentru promisiuni, nu-i pasă că va fi înjurat că nu le-a onorat. Ceea ce-l interesează este să fie „ales" într-o demnitate de către „alegători" pe lista unui partid sau alianţe de partide. Este cu totul imun la sentimentul ruşini de sine şi de alţii, este un om puternic psihic, cu mult mai puternic decât un dictator. Derbedeii „democraţi" alcătuiesc o grupare aparte a unei naţiuni şi se protejează între ei pentru că scopul lor este acela de a se aduna averi şi a le lăsa moştenire urmaşilor astfel ca şi urmaşii biologici să fie tot conducători. Derbedeii-dictatori n-au lăsat urmaşi biologici. A încercat bietul Ceauşescu şi s-a văzut sfârşitul. Mai rămâne să vedem ce se va întâmpla cu urmaşul lui Kim Ir Sen. Urmaşii derbedeilor „democraţi" nu mai au nevoie să fie derbedei de adevăratelea. Ei sunt derbedei cu ştaif. Iau contact indirect cu plebea... Nu au ieşit direct din rândul ei. Au ieşit indirect! Una este să te aburci în clasa derbedeilor şi alta este să te naşti în clasa **derbedeilor consacraţi** prin avere moştenită de la derbedeii din prima generaţie. Derbedeul acesta are exerciţiul distanţei, plebea-l acceptă de la sine. El vine, de la sine, către plebe, vine din exterior, este consacrat cum s-ar spune. Prostimea îl ia în serios de la sine. Este bogat! Plebea crede că bogatul nu fură din avutul naţiunii, că se sacrifică pentru ca „treburile să meargă bine", că n-are nevoie să fure pentru că are. Prostimea crede că bogăţia se înmulţeşte de la sine, fără să i se dea câte un ghiont de încurajare din partea posesorului, prostimea crede că derbedeul bogat va împărţi averea cu ea. Crede că derbedeul de acest gen o să o imite pe Cuvioasa Parascheva sau pe Francis de Assisi. Prostimea, se înţelege, va lua ţeapă cum spun derbedeii şi, resemnată, va trage încă o concluzie că ce s-a întâmplat se mai întâmplă şi se va mai întâmpla şi ei tocmai asta îi este sortit: să fie ţepuită de derbedei. Va scăpa prostimea de derbedei? Niciodată! Viaţa omului este scurtă. Derbedeii este suficient să tragă în piept prostimea de 3 – 4 ori şi este suficient. Dacă urmărim scena noastră politică putem constata cu uşurinţă că în 17 ani aceeaşi derbedei sau perindat prin faţa ochilor noştri şi oricât ne-am zbătut nu i-am putut înlocui. Iată, am îmbătrânit cu 17 ani, şi în afară de ţepe n-am luat de la derbedeii „democraţi" nimic. Credeţi că în partidele care n-au gustat Parlamentul, Guvernul etc. , lipsesc derbedeii? Vă înşelaţi! Credeţi că Universităţile sunt lipsite de astfel de specimene (mă refer la cadrele didactice)? Nici pomeneală! Gem de derbedei. Derbedeu cu titluri! Un ţepar! El pregăteşte noi cohorte de derbedei care să călărească prostimea credulă (că, de, n-are ce face?). Lumea este condusă de derbedei, de inconştienţi bogaţi şi care cred că sunt nemuritori şi deţinători de adevăruri ce le permit să comande şi să fasoneze umanitatea după capetele lor. Mai jignitor de atât nu se poate! Cui îi pasă, cine întreabă prostimea dacă doreşte să-i suporte şi să le asculte panseurile derbedeilor? Mass-media este în mâna lor şi-i popularizează pe ei şi cohorta de dame de campanie ce roieşte în jurul lor. Căci care-i plăcerea derbedeilor? Să fie în gura mahalalei, să se vorbească despre isprăvile lor, să se povestească despre ei, să le fie date pozele la gazetă, să isterizeze cu apariţia lor femeiuştile cu puţină minte şi corp frumos şi acestea să li se ofere.

În fine, cam mult am vorbit despre aceste specimene şi nu văd de ce aş continua să le portretizez mutrele. Viaţa este cu totul altceva decât istoria derbedeilor...

Derbedeul Volodea Stelică Horia Cogiţă Iliescu jr.

(urmare din pag. 2)

■► (O SCRISOARE...)

Regele României – Carol al II-lea, obnubilat de camarila din jurul lui – condusă de o altă Esteră evreiască – nu a înțeles perversitatea acțiunii hitleriste: eliminarea Mişcării Legionare a cărei prezentă ar fi anulat planurile celor doi dictatori – Stalin şi Hitler; fărâmarea României şi, prin această alungarea regelui. Ceea ce s-a împlinit.

Prezența Mişcării Legionare ar fi însemnat apărarea României şi a granițelor ei fireşti aşa cum ne-o lăsase regele loial Ferdinand.

Mă veți întreba de ce nu am părăsit țara. Deşi ştiam că voi fi condamnat şi ucis nu puteam – deşi exista şi posibilitatea şi țara şi buna primire acolo să-mi părăsesc camarazii şi să încalc legământul de a face din fiecare român „un erou, gata de luptă, gata de jertfă, GATA DE MOARTE", „pentru că cine ştie să moară spunea Seneca – nu va fi rob niciodată".

Sper că nu ați uitat diagnosticul pus de mine – încă din 1932 şi acțiunile pe care le-am întreprins în anii 20 – împotriva COMUNISMULUI: „Legionarul este împotriva comunismului, şi va lupta din toate puterile lui, pentru că oriunde se va afla încuibat acest comunist să fie de demascat şi răpus.

Triumful Mişcării Comunistă în românia ar însemna : DESFIINȚAREA MONARHIEI (IAR LEGIUNEA stă scut NECLINTIȚI în jurul TRONULUI), desființarea Bisericii, desființarea familiei, desființarea proprietății individuale şi desființarea libertății. Înseamnă – într-un cuvânt deposedarea noastră de ceea ce formează PATRIMONIUL MORAL al omenirii şi în acelaşi timp deposedarea şi de orice bunuri materiale în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului".

Aşa cum ne-a confirmat istoria recentă – dar şi cea care reiese din declarațiile reginei Maria din „Însemnările zilnice" ale anului 1919 când trupele române care-l izgoniseră pe Bela Kuhn rudă bună cu diverşi *brucani, nikolski* etc. ni se cerea să fie alungate de coaliția foştilor noştri aşa zişi aliați şi care, din acest motive dar nu numai, negau partea noastră de jertfe umane care a ajutat la împlinirea victoriei din 1919. Să nu uităm că „în Mişcarea Comunistă se află adunați toți inamicii noştri care nu au văzut şi nu văd cu ochi buna unificarea firească a României dintre Nistru şi Tisa".

Fireşte uitarea este un fenomen firesc. Fără ajutorul ei marile înfrângerii şi marile dureri nu ar putea fi depăşite.

Dar voi, cei bătrâni, din ce în ce mai puțini şi mai fragili, cât şi cei ce vă afirmați credința şi speranța în Mişcarea Legionară – aveți datoria să țineți seama de perenitatea observațiilor noastre înscrise în CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB: „ROSTURILE MARI ALE PATRIEI sunt părăsite. LENEA noastră POLITICIANISTĂ nu mai vede în față decât interesul partidului pentru a cărui biruință sacrifică în fiecare zi şi în fiecare ceas însuşi VIITORUL NOSTRU CA NEAM".

Se prăbuşesc pădurile intrate pe mâna veneticilor. Şi în locul lor vin inundațiile. În cadrele armatei noastre pătrunde tot mai adânc şi tot mai sus germenul dizolvant şi corupător de conştiințe.

Şi ceasuri grele se prevăd în viitor. Pentru că o jumătate de secol de învățământ marxist-leninist continuat de țutării partidului comunist – pripăşiți prin toate publicațiile de ieri ale partidului comunist şi transformați – cu aceeaşi mentalitate materialist-atee în analişti politici, formatori de opinie sau lideri de varii organizații şi partidute.

Țăranul român îşi vinde produsele sub prețul de cost. Îşi lasă pământul pârloagă sau îl vinde chinezilor, italienilor, evreilor, musulmanilor sau altor lifte străine părăsind țara pentru a-şi vinde singurul lucru ce i-a rămas „forța de muncă" îşi lasă copiii de izbelişte sau îi refuză pe cei trimişi de Dumnezeu.

Cafenelele sunt pline de samsari şi cămătari. După ce-şi fac plinul o şterg din țară cu prada furată şi se aciuează în țări care nu au convenții de extrădare cu România.

Țara este împărțită în partide care se sfâşie între ele. Se dărâmă sub ochii noştri.

Vreți o dovadă?

Au trecut aproape 17 ani de la prăbuşirea comunismului şi de la terminarea războiului rece. Comparați realizările din cei 1 ani (1920-1937) şi veți vedea că, în ciuda politicianismului care bântuia şi atunci, totuşi s-a construit o țară cu realități net superioare celor de azi. şi veneam după un război pierdut cu peste 800. 000 de victime, cu sate în care din fiecare casă lipsea un bărbat – tatăl – şi în locul lui existau cel puțin trei copii orfani şi care trebuia să unifice 4 regiuni ce veneau cu legi diferite, mentalități incompatibile, cutume şi un procent important de minorități.

În curând veți intra într-o structură – UNIUNEA EUROPEANĂ – despre care ştiți prea puțin, de la care aşteptați prea mult şi nu ați făcut nimic ca să vă pregătiți şi să-i pregătiți pe cei din jurul vostru.

Vreți cu adevărat să mă răzbunați?

Nu uitați că în „Însemnările de la Jilava" am notat unele observații în legătură cu violența; nu uitați că am regretat greşelile tinereții noastre, greşeli exploatate cu asupra de măsură de toți adversarii noştri. Ei care se aflau la rădăcina acestor greşeli.

Dacă vreți să ne răzbunați aduceți-vă aminte de sfatul meu frecvent repetat: drumul cel mai rău este DEZUNIREA. Şi în iad dacă vor merge legionarii – de vor fi uniți – vor învinge tot iadul şi se vor întoarce învingători. TOȚI ÎNTR-UN GÂND şi ÎNTR-UN SUFLET!

Ne puteți RĂZBUNA într-un mod creator şi, mai ales, util: folosindu-vă de sfaturile noastre.

„MIŞCAREA LEGIONARĂ are mai mult caracterul unei mari şcoli spirituale. Ea tinde să aprindă credințe nebănuite, ea tinde să transforme, să revoluționeze sufletul românesc. Strigați în toate părțile că răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet. Sufletul este punctul cardinal în care trebuie să se lucreze în momentul de față. Sufletul individului şi sufletul mulțimii".

O minciună sunt toate programele noi şi sistemele sociale fastuos etalate poporului dacă în umbra lor rânjesc aceleaşi suflete de tâlhari".

Pentru împlinirea acestor speranțe refaceți unitatea Mişcării Legionare; actualizați metodologiei care a făcut ca în condiții grele, în câțiva ani noi, cei 5 de la Mănăstirea Văcăreşti – este adevărat sprijiniți de forța Arhanghelului am făcut să tremure putregaiul politicianist al României anilor 30. şi nu numai. Ne-au ucis de FRICĂ.

Rescrieți, răspândiți şi folosiți cărțile fundamentale ale Mişcării. Şi nu uitați de versurile poetului Radu Gyr: *Nu dor nici luptele pierdute, nici rănile din piept nu dor, cum dor acele brațe slute care să lupte nu mai vor. Cât inima în piept îți cântă, ce-nseamnă'n luptă un braț răpus? Ce-ți pasă'n colb de-o spadă frântă când te ridici c'un steag mai sus? Înfrânt nu eşti atunci când sângeri, nici ochii când în lacrimi ți-s, Adevăratele înfrângeri sunt renunțările la vis.*

sept. 2006.

■► 13 ianuarie, 2007: Comemorarea a 70 de ani de la jertfa pe frontul spaniol a celor doi fruntaşi legionari – **Ionel Moța, Vasile Marin**. După terminarea slujbei ies din biserica Gorgani şi mă îndrept spre metrou. În poarta Fundației „Tinerimea română" un țâgănoc „discuta" cu un alt țigan, cu *gipan,* despre legionari. Țâganocul din poartă zice către celălalt: „Uită, lefionarii! Io pă âşcia i-aş lua cu ciomagu'... Cu paru' i-aş lua!" Ca să vezi ce zace în bestia tuciurie.

BIOGRAFIA CUVINTELOR

Radu Gyr, profesor de franceză la Liceul Titu Maiorescu, susţinea că vulpea franceză azi cunoscută ca „RENARD" s-ar fi chemat, mai la început, „vulpiculum" transformat prin contagiune cu limba germană în „goupil" – totul venind de la latinescul „vulpes" care în româneşte a dat, firesc, „VULPEA cea şireată.

Şi cum elevii vroiau să tragă de timp, prefăcându-se că nu înţeleg despre cum devine cazul, profesorul – între două puşcării – le-a explicat: „Uite CIOVICA – aşa se numea purtătorul de cuvânt al clasei de chiulangii, acum când trece pe stradă un prost – lumea-i spune – uite „un prost"; ei bine, peste ani, se va spune: uite, un „CIOVICĂ". Vei rămâne în istorie ca un substantiv comun.

Ei bine aşa ceva s-a întâmplat cu multe dintre vorbele noastre. Uneori mă întreb dacă nu cumva toate au fost la începutul lor „nume" – aşa cum a ieşit vulpea din „romanul lui Renard"!

Nu-mi pot îngădui aici – şi nici nu s-ar cuveni să iau pâinea de la gura făcătorilor de dicţionare şi să înşirui tot ce am adunat privind „originile surprinzătoare ale cuvintelor noastre cele de toate zilele" cum se poate citi pe copertaa cărţii semnate de Bernard C. Galey întitulată „L 'ETYMOLJOLIE" (o modificare a cuvântului care – în româneşte – ar însemna „etimologa frumoasă sau „frumuseţea etimologiei".

Voi începe cu domnul ACADEMUS un soi de „turnător": el le-a suflat lacedemonenilor – conduşi de Castor şi Polux – unde se află ascunsă sora lor, frumoasa Elena, furată de Thezeu chiar din templul unde ea executa dansurile sacre. (Pe vremea aceea nu apăruseră discotecile).

Drept răsplată pentru „informaţie" atunci când spartani au invadat Atena terenurile lui Akademos au fost ocrotite iar acesta, dorind, poate să i se ierte trădarea a lăsat Atenei moştenire grădinile lui cu condiţia ca acolo să se construiască un parc şi un gimnaziu, parc unde îl vom întâlni pe Platon ţinându-şi „cursurile" iar în 387 î. d. Hr. – şcoala lui Platon primeşte numele de „academie".

Tot numele unei persoane – AMERIGO VESPUCCI – a impus lumii propriu-i nume noului continent descoperit de Columb. Dar treaba s-a făcut fără ştirea lui Vespucci iar naşul a fost geograful Waldseemuller în cartea sa „Cosmographiae Introductio" apărută în 1507.

Numele pare predestinat pentru că Amerigo, Aymeric (în franceză) vin de la prenumele german AMAL-RICH care înseamnă „bogat prin muncă".

Iar pentru că suntem la geografie reamintim că ASIA vine de la cuvântul semit „USHOS" = răsăritul Soarelui. EUROPA era o fată frumoasă, fiica lui Agenor, sedusă de Zeus transformat în taur alb. O duce în Creta (situată la apus de Tir). Creta va fi numită „Europa" şi prin extincţie tot continentul. Poate veni şi de la EREB, EREBUS, EREPUS, EIUROPOS. Romanii au botezat AFRICA după numele unui trib berber – AWRIGHA ce locuia în regiunea cartagineză.

„Cultul personalităţii" nu a început cu Nicolae Ceauşescu şi nici nu a continuat cu Adrian Năstase sau Ion Iliescu. Înaintea acestora – cu mult înainte chiar de a exista Dâncu, în vremea lui Agustus; (nu cel „prost" din arena circului – ci împăratul roman), lăudacii i-au propus împăratului să-şi aleagă o lună din calendar căreia să-i dea numele. Pentru că luna a şasea îi adusese cele mai multe victorii de atunci aceasta se numeşte, şi azi, cu numele său. A mai avut o pretenţie: dat fiind că luna a cincea purta numele unchiului său, Iulius (Cezar), şi avea 31 de zile, a cerut ca şi *augustul* său să aibă aceeaşi lungime.

Domnul Jean-Francois Barreme era matematician la Lyon şi lui îi datorăm contabilitatea în partidă dublă.

Dar numele lui a devenit substantiv comun – folosit şi azi – după ce a publicat (1670) o lucrare plină cu numeroase tabele numerice utile bancherilor, negustorilor etc. (*barem* de impozite, *barem* de salarii etc.).

Nu, nu-i adevărat că „cezariană" – intervenţia chirurgicală, obişnuită azi, ar veni de la Iulius CEZAR. Ci invers: „caesar" era cognomenul ce-l primise acesta pentru că se născuse astfel, prin operaţiunea numită „tăierea uterului" (caesar-iană) mamei sale. Operaţiunea era cunoscută de oameni dar nu se prea practica – din cauza infecţiei posibile, decât atunci când mama murea din pricina sarcinii – fiind salvat astfel copilul (De fapta mama lui a şi murit la naşterea viitorului întemeietor al imperiului, el nu şi-a luat titlul de împărat; „imperator" era, iniţial, un titlu militar şi de aceea August şi-a luat, iniţial, acest titlu, dar şi pe acela de „cezar" din două motive: era moştenitorul lui Iulius Cezar şi cognomenul sugera că este şeful absolut.

Numele de „caesar" a fot preluat de toţi împăraţii romani până la epuizarea imperiului şi tradiţia s-a continuat cu mulţi împăraţi bizantini, apoi cu cei bulgari („ţaratul bulgar"; chiar şi Constantinopolul era numit – după slavoni – „Ţarigrad"; n. red.), apoi cu împăraţii germani (Pentru că imperiul german era „ Sf. Imperiu Roman de naţiune germană"; n. red.), la ruşi („ţaria"; n. red.).

ŞOVINII s-au născut în Franţa lui Napoleon – numele fiind preluat de la soldatul NICOLAS CHAUVIN, un patriot zgomotos şi ataşat orbeşte împăratului, devenit model al caricaturiştilor şi vedetă a două vodeviluri de prin anii 1830, uitate, azi.

DOLARUL nu s-a inventat în Statele Unite ci s-a născut în secolul XVI, în Boemia (unii spună că în Prusia Occidentală; n. red.): au fost primele monezi făcute din argint şi praghezii le-au botezat „JOACHIMS-THALER" (acesta era numele minelor de argint situate pe „valea lui Joachim").

(continuare în pag. 9)

Satiricon jr.

•► **SCRISORICA!...** Maestrul, *nenea Iancu* adică, este, desigur, cum ştie toată lumea, nemuritor. De groaza „scrisoricii" se da de ceasul morţii „coana Joiţica"... Cu „scrisorica" ieşi în faţă şi noua divă a politicii româneşti – Lenuţa Udrea din Pleşcoi. Toate Elenele au avut destin în istoria României. Anelor nu le-a mers! Li s-a frânt gâtul. Nici în romane, balade n-au avut soartă de invidiat. Dar nici toate „elenele". Aşteptăm cu interes sfârşitul „carierei" Nuţei Udrea.

CRONICA CĂRȚII STRĂINE

ACUM PATRU ANI A MURIT S. E. FINER după ce de-a lungul anilor ne-a lăsat moştenire cele 36 de capitole ale unei trilogii intitulate „The History of Governament from the earlist TIMES – (Istoria guvernării din cele mai vechi timpuri) – 1776 de pagini editate de Oxford University Press.

Este vorba de o dare de seamă asupra tuturor formelor de guvernământ ce au existat pe planeta noastră de când dispunem de atestarea existenței unor forme statale – ceea ce înseamnă de prin 3. 200 î. d. Hr. – în Egipt şi Mesopotania.

Vor fi prezentate vechile state din Sumer, Persia, Asiria – cele clasice – Grecia; Roma; Bizanțul şi Califatele, precum şi regimurile Han, Tang şi King din China, Japonia lui Tokuzawa precum şi apariția aşa numitelor state moderne din Europa şi America de Nord.

Dar, FINER nu este doar cronicar sau povestitor; el ajunge la concluzia că în spatele unei quasi – infinite forme de guvernare se pot deosebi doar câteva tipuri fundamentale: PATRU:

Dintre acestea cea mai puțin obişnuită a fost cea „nobiliară" în care un grup de familii aristocratice domină statul – mergând până la excluderea monarhului – (dacă există) şi a poporului de rând.

Atari organizații sunt, în mod firesc, instabile – pentru că, se ştie din piesele lui Shakespeare – între alții – familiile nobiliare se iau la trânt – până ce unu ajunge în vârf – şi poate de aceea o nobilime pură la conducerea unei țări nu găsim decât în Polonia secolelor XVII-XVIII pentru că în America Latină moşierii locali ce vor reprezenta puterea dominantă nu sunt decât nişte pseudo-nobili.

La fel de rară a fost şi „guvernarea bisericească" în care un cler organizat – diferențiat de lumea laică – exercită puterea în stat.

Vechile state papale – conduse de Vatican asemenea celor din Tibet – unde lamaseriile au condus din 1642 până în 1949 – când China comunistă le-a invadat patria – sunt exemplele cele mai clare. În rest – şi aproape peste tot, influența bisericii s-a manifestat prin intermediul nobilimii şi mai ales a monarhilor – a căror instalare la putere nu se putea împlini decât prin ritualul „ungerii".

Finer insistă asupra acestui aspect: nu poate există o adevărată „guvernare bisericească" – decât dacă există o corporație organizată a clerului.

A treia formă – şi cea care este dominată de-a lungul istoriei este ceea ce el numeşte „regimul de palat" – adesea mixtă cu elemente clericale şi nobile. În regimurile de palat puterea supremă – în ce priveşte luarea deciziilor se află în mâna unui singur individ – MONARHUL – dar acesta îşi poate delega unele dintre atribuții şi obligații.

Regimurile de palat au fost atât autocrate sau monocrate şi forma pe care o ia – prinț, rege, împărat, tiran, dictator, este fără importanță: vechiul Egipt, regatele Mesopotamiei, imperiile persan, roman, bizantin, islamic sau chinezesc – toate au fost „regimuri de palat". Şi tot în acest tip se înscriu monarhiile absolutiste din Europa secolului XVIII.

Ultimul tip – („forum polity") – „guvernarea forumului" era de abia cunoscută până acum 200 de ani. O astfel de guvernare poate să nu fie „democrată" ci poate lua, precum în Franța post – revoluționară, forma unei dictaturi plebiscitare. Dar ele toate au în comun faptul că autoritatea este conferită – precum lui Hitler, de pildă, de jos în sus, şi ceea ce poporul a dat tot el poate lua. Principiul dominat este „responsabilitatea" în timp ce metoda dominantă – cel puțin în faza inițială a instalării unui atare guvernări este mai ales persuasiunea şi nu forța. Oriunde s-ar afla hotarele şi oarecare ar fi compoziția lui acest tip de guvernare este, cu vorbele autorului „proprietatea propriilor cetățeni şi a nimănui altuia".

Această formă statală a fost dominanta ultimei părți a acestui veac dar arhetipul este vechea Atenă şi Finer, luând apărarea acestei cetăți prototip pentru guvernarea de azi, scrie unele dintre pasajele cele mai mişcătoare şi emoțional încărcate din Trilogia sa.

Şi răspunde lui James Madison – care, în „Federalist Papers" – la sfârşitul secolului XVIII, afirma că „democrația directă a Atenei a fost „tot atât de scurtă în ce priveşte durata ei pe cât de violentă i-a fost moartea" – că Atena a fost foarte bine condusă pentru standardele vremii ei a durat 183 de ani nefiind înlăturată decât prin violențe externe".

„Sparta, scrie el, şi nu Atena, a fost zona dezastrului politic al antichității".

Finer era un democrat liberal – care credea, cu pasiune, în guvernul constituțional. Dar nu credea în „progres". Ceea ce îl aproprie de Nae Ionescu.

Nu există nici urmă de teleologie – (preocupare în legătură cu finalitatea istoriei) – în paginile trilogiei: guvernărilor vin şi se duc iar statul „modern" este modern numai pentru că întâmplarea face ca noi să-i fim contemporani.

Cu certitudine vor apărea noi forme statale – aşa cum cu mulți ani în urmă, ne avertiza Căpitanul. Iar atunci când ele dispar – rămâne un legat de „invenții politice: China a inventat birocrația; evreii, monarhia limitată – (pentru că pentru ei numai Dumnezeu deține puterea supremă); Românii au descoperit controlul şi echilibrul iar Europa medievală parlamentarismul şi ideea reprezentării.

Ceea ce nu înseamnă că aici termină istoria şi nu ar mai fi nimic de schimbat.

Finer nu era un admirator incompetent al „Politicii" lui Aristotel şi neagă că ideile lui Aristotel ar fi influențat Florența sau alte oraşe – state ale Italiei şi refuză unele din definițiile cheie ale lui Aristotel – ca fiind „nițel cam confuza".

Ceea ce nu înseamnă că – ținând seama de toate aceasta, lucrarea monumentală lăsată nouă de Finer nu s-ar afla în tradiția aristotelică în care autorul combină teoria politică, taxonomia şi istoria cu o fervoare morală deloc deghizată.

Şi de aceea se poate afirma că „istoria guvernării din cele mai vechi timpuri" va fi citită tot atât precum cea a lui Aristotel.

Pentru că nu s-a publicat în acest secol o lucrare mai „fainâ" de ştiință politică decât cea semnată de Finer – (fainer) iar jocul de cuvinte aproape că este inevitabil.

Tacitus jr.

NU-MI VINE SĂ CRED!

Am aflat acum câteva zile că, în fine, un grup de cetățeni ai României adunați în micro-organizații ce-şi zis, „societatea civilă" s-au asociat cu un alt grup autointitulat „personalități" ale țării şi au semnat – după 16 ani de la pseudo-dispariția comunismului, după ce s-a înființat pe BANII STATULUI – adică ai noştri, pentru că nici un stat din lume – mai ales dacă este democratic, parlamentar, de drept şi de alte drepturi. Nu produce ci doar consumă, risipeşte sau – totdeauna FURĂ, un holocaust despre care un oarecare francez – Roger Garaudy afirma, nu de mult, că, „nu este vina mea dacă cei care mă acuză sunt tocmai aceia care au organizat o afacere mondială din vânzarea ciolanelor bunicilor lor".

Fireşte, guvernul francez, oamenii politici ai Franței că şi cei

(continuare în pag. 8)

Tot Tacitus jr.

ÎN SFÂRŞIT

Sub titlul „rublele trădării", apare, în fine, în presa franceză prima reacţie ceva mai contondentă la îndelunga pactizare a celor mai mulţi intelectuali – mai mult sau mai puţin francezi – cu URSS pentru care au distilat zeci de ani minciuni trăind mereu ani de impostură.

Dar – susţine Chantal Delsol în articolul apărut la 28 septembrie a. c. în VALEURS – „adevărul se găseşte în adâncul puţului şi îşi aşteaptă ora care va să vină în orice caz".

Dar ceea ce i se pare doamnei Delsol ciudat este comportarea opiniei mediatice care primeşte aceste recente revelaţii ca un lucru natural: acuzaţii ar fi fost militanţi sau simpatizanţi ai comunismului şi, deoarece şi-au apărat convingerile, nu pot fi acuzaţi de nimic.

Ca şi celei de la noi, acestei opinii mediatice i se pare normal ca Miloşevici să-şi ucidă supuşii iar cecenii să fie zdrobiţi de trupele Federaţiei Ruse ;de asemenea este normal ca Papon , la 90 de ani, să fie condamnat la 10 ani închisoare, ca Celine să fie fugărit prin toată Europa sau ca Pinochet să fie exmatriculat din Marea Britanie – în timp ce „slugile comunismului", care au instrumentat sub conducerea lui Nikolski, experimentul Piteşti şi au alungat bănăţenii în pustiul Bărăganului (Bărăganul nu este un pustiu, totuşi! ; n. red.); l-au ucis pe doctorul Simionescu sau i-au expediat în lagărele de exterminare din Gulagul sovietic pe cei luaţi prizonieri după încheierea armistiţiului şi pe saşii din Ardeal, nu trebuie deranjaţi nici măcar din casele furate celor pe care i-au ucis!

„Totuşi, a trăda Franţa servind o putere străină, a cărei misie le ameninţa ţara este cea mai oribilă crimă.

„A fi plătit în ruble pentru a minţi în franceză – în timp ce meseria noastră constă în căutarea şi denunţarea adevărului ţine de O CRIMĂ MORALĂ".

Iar recentele revelaţii pun problema complicităţii lor ucigaşe – despre care, în mod straniu, nu se vorbeşte nici în Franţa, nici la noi; ori, un număr mare dintre aceşti „creatori de opinie" au contribuit – şi contribuie – la perenitatea unui sistem care a trimis la moarte milioane de oameni – vreo 85 – adică de 15 ori mai mult decât faimosul holocaust acceptând cele mai mari cifre - , ale acestuia, a înfometat popoare întregi şi au distrus conştiinţe şi destine.

Ziarista franceză redă uluiala unor admiratori polonezi ai unui intelectual francez care, după ce aceştia îi descriu, cu detalii, regimul în care trăiesc le răspunde, calm, că „atunci când se taie un copac mai sar şi aşchii" (dar, ia să fi tăiat copacul francez? Da', poate nu era francez?; n. red.).

(Într-o înfruntare verbală, pe vremea lui Petru Groza, care afirma că suferinţele ţării se aseamănă cu cele ale unui copil căruia îi cresc dinţii şi, fireşte, plânge, - i se dă răspuns, de doctorul Costinescu, că asta se întâmplă numai copiilor sifilitici).

Există, aşadar, alături de „războaie drepte" despre care ne vorbea strămoşul actualului ziar „Adevărul" – ziarul „Scânteia", şi CRIME JUSTE: noţiunea nu a fost explicată şi nici argumentată, dar susţinută prin asurzitoarea tăcere care înconjoară, de 16 ani, crimele comunismului.

Când a apărut CARTEA NEAGRĂ A COMUNISMULUI – în Franţa, a fost primită ca un act de „lese – comunisme" iar la noi nici o televiziune nu a luat-o în discuţie iar presa scrisă, precum peştele, tăcea.

Şi, facem prinsoare, că nici despre filmul „Est-Vest" – primul document asupra Gulagului nu veţi auzi mare lucru – că de văzut – nici atât.

Şi, după 16 ani, în timp ce dezastrele descoperite sunt înspăimântătoare, informaţia, în Franţa, ca şi În România, nu-i doar bruiată ci mai ales obturată.

Asta pentru că o parte din ceea ce s-a pretins a fi fost „inteligheţia ţării" a fost complice, timp de 50 de ani, cu faţa obscură şi hidoasă a istoriei europene; pentru că toţi, absolut toţi, s-au asociat la denigrarea Mişcării Legionare care a văzut, de mult, primejdia ce ne pândea; iar teama că se vor îneca în oceanul de crime la care au fost părtaşi îi împinge să se agaţe, precum naufragiaţii Meduzei, de „resturile celui mai abject şi criminal sistem politic din toată istoria lumii" (Pierre Chaunu).

Cum s-ar putea, altfel, răspunde la întrebarea pe care o pune autoarea mai sus citată, - „pentru ce, în timp ce papa Ioan Paul al II-lea cere iertare pentru crime vechi de patru secole cei care au participat – recent – la aceste crime nu au nimic de regretat şi de ispăşit!"

Mai mult – unul, care, s-a asociat, de curând, cu „partida rromilor" în speranţa că se va mai instala încă patru ani la pomana de îngropare a României, jeleşte „idealurile întinate" de predecesorul – şi asociatul lui – în fojgăiala criminală a comunismului.

Nu credeţi că merită şi victimele comunismului un răspuns la întrebarea fundamentală:

PENTRU CE TOATE ACESTEA?

Pavel MIHAI

SE VORBEŞTE DE UN ALT RĂZBOI

Aşadar, Iranul nu se astâmpără.

Adică, face şi el ceea ce au făcut multe state – mai mari sau mici din întreaga lume: arme atomice sau pregătiri pentru crearea unui context necesar unor atari dotări.

Adică, ceea ce au făcut sau fac alţii: China, SUA, Franţa, Coreea de Nord dar şi URSS sau Israelul.

Întrebarea la care nu am primit încă răspuns de ce pentru unii mumă şi pentru alţii ciumă? Există vreun depozit de imensă înţelepciune într-o parte a lumii – dotare care i-ar împiedica pe toţi deţinătorii „legitimi" ai armamentului atomic să nu-l folosească nicicând? Dacă sunt atât de înţelepţi încât NICIODATĂ NU AR FOLOSI ceea ce au realizat cu imense cheltuieli şi primejdii atunci de ce în marea lor înţelepciune nu au renunţat TOŢI la o atare isprava?

Nu cumva dotarea atomică are mai ales rolul unui arsenal destinat şantajului? Dar este posibil un şantaj care – dacă nu reuşeşte să-i convingă pe adversari să împlinească dorinţele, cerinţele şi poftele şantajistului – rămâne fără consecinţe – astfel spus fără reiterarea Hiroşimei şi Nagasaki?

(continuare în pag. 9

Paul Spiru MIHAIL

(urmare din pag. 6)

■► **(NU-MI VINE SA CRED!)** adunaţi, la noi, în Casa Poporului, l-au sancţionat pe R. G. care – „din 1982 am violat un tabu: acela de a critica politica israeliană" apărată acum printr-o lege – a cărei copie a fost instaurată şi în România prin încălcarea unor principii ale Constituţiei – care nu a „fost semnată nici de societatea civilă, nici de societatea abracadabra politică, nici măcar de faimosul justiţiar – Vadim – lege ce reintroduce „în Franţa ca şi în România delictul de opinie din vremea celui de al doilea imperiu (francez) sau de pe vremea dictaturii liberalo-carliste din anii 30 din România, o lege care suplineşte lipsa argumentelor prin măsuri represive".

Dar afară de „institutul" propus de academicianului Elie Wiesel, s-a mai stabilit a zi de „plâns la zidul minciunilor shoahului românesc" şi îmbrobodirea elevilor cu informaţii care nu au nici în clin nici în mânec cu realitatea acelor vremi".

Asta în timp ce nu s-a luat nici o măsură ca, în acelaşi condiţii, cu cele devotate intereselor wieseliene pentru MILIOANELE DE VICTIME ale comunismului din România. Comunism care a fost instaurat cu sprijinul evreimii internaţionale reprezentată în Comitetul Central al PCR de 7 tablouri cărate în spinare la manifestaţiile anilor 50 din cele 11 dintre care numai DOUĂ reprezentau un soi de români (celelalte două erau destinate altor două minorităţii.

Am în faţa mea tabloul prezentându-i pe cei patru care au masacrat cultura românească în anii 48-58 – Ofelia Manole, Leonte Răutu, M. Roller şi Ioşca Chişinevschi: un adevărat cvartet de a fi antiromâni.

Rezultatul activităţii lor: devastarea Academiei Române prin eliminarea tuturor valorilor existente acolo; instituirea cenzurii; procese pentru infracţiuni inexistente – poeţii, filosofii, gânditorii etc. condamnaţi cu pedepse unice în războiul de veacuri împotriva libertăţii spiritului uman de a-şi expune producţia: de la condamnarea la moartea – (Radu Gyr, Ion Caraion) la 50 de ani (Constantin Aurel Dragodan), muncă silnică (dr. Ion Simionescu, de pildă), 25 de ani – Noica, Ioanid, Steinhardt etc.

Se pare că în memoriul trimis preşedintelui ţării semnatarii cer anumite decizii care să dreagă ceva din busuiocul alterat în cei 16 ani post-comunist adică de menţinere aceloraşi boi care nu s-au priceput niciodată să ducă plugul cum trebuie. Este vorba de plugul statului iar comparaţia cu boii este susţină de două fapte: linia partidului căruia i se închinau toţi servanţii statului era precum pişatul boului iar însuşirea lozincilor precum „partidul are totdeauna dreptate" nu-i caracterizează pe oameni ci pe ascultătoarele bovine care, pentru a fi blânde erau emasculate!

În ce ne priveşte, noi, cei care am mai rămas, puţini, sărmani şi obosiţi, cei care l-au întâlnit pe Corneliu Zelea Codreanu, cei care am încremenit de mânie şi amar în acea luni din noiembrie 1938 când bestiile ce conduceau ţara – în frunte cu un grec chior şi un rege imoral, cei care am salutat în lacrimi ultimul drum al celor morţi în Spania, luptând pentru biserica lui Hristos, cei care aşteptăm de peste 70 de ani să ni se spună unde se află oasele martirilor noştri şi care aşteptăm să se redea Mişcării Legionare bunurile ce i-au aparţinut şi pe care le-au realizat prin efort personal nu prin furt organizat – model PCR; PSD; FSN şi alte NL-uri.

Ne asociem solicitării transmise preşedintelui ţării, este adevărat, cumplit de târziu – mai ales că celebra consolare – „mai bine mai târziu decât niciodată" este o formulă cu ajutorul căreia se justifică toate mârşăviile.

Dar între noi şi ceilalţi există câteva deosebiri care nu au decât o justificare, dacă ţinem seama de un singur fapt: înaintea tuturor, constant şi fără răgaz, Mişcarea Legionară, prin şeful ei, a susţinut că „triumful mişcării comuniste în România ar însemna desfiinţarea Monarhiei, desfiinţarea Bisericii, desfiinţarea familiei, desfiinţarea proprietăţii individuale şi desfiinţarea libertăţii; înseamnă deposedarea noastră de ceea ce formează PATRIMONIUL MORAL al omenirii şi în acelaşi timp deposedarea şi de orice bunuri materiale în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului".

Şi în timp ce puţini conducători legionari au guvernat doar 131 de zile într-o coaliţie anti-legionară şi au fost judecaţi, ucişi sau în cel mai fericit caz exilaţi de generalul Antonescu, la sfârşitul războiului ei au fost singurii care au rămas în închisorile comuniste, menţinuţi cu aprobarea şi a „partidelor istorice", care, se ştie, au participat la isprava din 23 August 1944 şi chiar la conducerea ţării – în orice caz cu multe sute de zile peste durata a ceea ce s-a numit „statul naţional-legionar" – o „făcătură" pe care Corneliu Zelea Codreanu nu a recomandat-o, nu a acceptat-o nici atunci când „regele imoral" i-a oferit-o!

Dar în aceşti ani – (1946-1964) nu s-a făcut nici un demers pentru eliberarea „tuturor deţinuţilor politici"; mai mult legionarii – foşti miniştri – din scurta guvernare (14 septembrie 1940 – 23 ianuarie 1941) au fost din nou trimişi în judecată şi condamnaţi la moarte!

După terminarea războiului şi instaurarea comunismului lupta împotriva acestuia – COLABORÂND CU AMERICANII şi ENGLEZII – a fost purtată mai ales de legionari; lucru pe care ultimii 17 ani – după aşa zisa „eliberare de comunism", nu şi-l aminteşte nimeni; nici serialul Memorialului Durerii, nici, mai ales, revista MEMORIA nu-şi aduc aminte decât, rareori, şi mai ales din vârful buzelor, de legionari.

În schimb, de cel puţin patru ori pe an, postul de televiziune al unor comunişti notorii, implicaţi în acţiuni de o mârşăvie fără limite împotriva ţării şi neamului românesc ne povestesc prin intermediul unei baliverne filmate de un ovrei despre: „Actorul şi sălbatecii" – fără să se spună privitorilor că, aşa cum afirma recent unul dintre actorii implicaţi în film, Mircea Diaconu, este vorba de o MINCIUNĂ. Că moartea lui Constantin Tănase nu s-a datorat legionarilor ci COMUNIŞTILOR!

În timp ce dosarele slugilor ruseşti (sovieticilor; n. red.), organizaţiei KGB, miniştrilor pungaşi, securiştilor criminali şi numeroşilor de turnători şi ciripitori, au fost fie machiate, fie ambuscate, fie curăţate sau, pur şi simplu, distruse, cele ale legionarilor sunt păstrate în ceea ce se numeşte „dosarele operaţionale" care nu ne sunt puse la dispoziţie atunci când, conform legilor în vigoare le solicităm în timp ce ne sunt supravegheate telefoanele – adică ascultate – şi primim ciudate vizite ale unor „foşti băieţi cu ochii albaştri" prin care poţi observa vasta organizaţie criminală care, dorind să-şi menţină privilegiile şi puterea, inventează duşmani ai ţării în timp ce – îi ocroteşte pe cei care – aşa cum susţinea Căpitanul, „în această mişcare comunistă se află toţi inamicii noştri, care nu au văzut şi nu văd cu ochi buni România Mare".

În ultimii ani Partidului pentru Patrie – căruia i s-a refuzat denumirea de TOTUL pentru ŢARĂ – a trimis forurilor conducătoare ale ţării – Parlament, Preşedinţie, Curtea Constituţională un „DOSAR" privind MIŞCAREA LEGIONARĂ.

Nu s-a primit nici un răspuns (exceptând Curtea Constituţională; n. red.).

Nu ni se răspunde la „memorii", dar, în schimb, ni se pitesc dosarele, ne sunt ascultate telefoanele, ne vizitează – sub diverse pretexte – emisarii nu ştiu cui. Ba îi ştiu, dar nu vă spui!

■► **Rugăm colaboratorii noştri să nu ofere materialele ce ni le dau nouă spre publicare şi altor reviste. Două sunt motivele: legea interzice reproducerea şi, apoi, nu-i onest. (Redacţia).**

(urmare din pag. 5)

•►(BIOGRAFIA ...)

Talerii astfel creaţi în tot imperiul germanic (Sfântul Imperiu Roman de ...), în Anglia ca şi în coloniile ei – printre care şi viitoarele State Unite – şi cărora locuitorii le-au cioplit astfel numele – „dolari de la taleri". Şi ei vor fi aleşi în 1784 de USA ca să se deosebească de „lira engleză" şi „peso"-ul spaniol.

Florile au uneori numele celor care le-au adus, creat sau modificat. Şi de aceea frumoasa GARDENIE nu vine de la grădina engleză (garden) ci de la doctorul Alexandre GARDEN un botanist scoţian ce ne-a adus din China arbustul ce-i poartă azi numele.

HULIGANII lui Mircea Eliade, sau cei pe care-i acuza Beria că sunt „duşmanii revoluţiei", dar şi suporterii echipelor de fotbal engleze, au un singur strămoş: irlandezul HOOLEY – altfel spus HOOLEY GANG (gans) – care teroriza mahalalele Londrei în secolul XIX.

MACADAMUL – amestecul de nisip şi piatră cu autorul căruia inginerul MAC ADAM a revoluţionat în secolul XVIII confecţionarea drumurilor şi al cărui nume s-a transferat rezultatului extins în toată lumea în aşteptarea asfaltării.

SANVIŞUL – sau, corect scris: SANDWICH – a fost imaginat de bucătarul contelui Sandwich – lord al amiralităţii britanice în secolul XVIII pentru a-i permite stăpânului său poată mânca fără să părăsească jocul de cărţi.

Pentru aceasta John Montagu, bucătarul, îi oferea o bucată de carne între două bucăţi de pâine.

SILUETA ne-a venit de la Etiene de SILHOUETTE, care, în 1759, este numit, în luna martie, în funcţia de controlor general pentru finanţe dar este repudiat în luna noiembrie pentru că dorea să instituie un regim de austeritate – lucru cu totul impopular la curtea Franţei. De aici desenul repede executat al cărui contur se profilează pe un fond – ca o frescă neterminată – asemenea celei de pe casa ministrului obligat să o părăsească.

SIFILISUL, INIŢIAL, NUMELE UNUI CIOBAN DIN „Metamorfozele" lui Ovidiu; moştenit, în secolul XV, de eroul unui poem scris de Frascator – şi intitulat: „Sifilis şi răul francez". Aflam că Apollon l-a pedepsit pe Sifilis cu boala venerică ce-i purta numele. Eroul, însă, după multe suferinţe va fi vindecat de nimfa America – reamintindu-ne astfel că boala a fost importată de conchistadori din Indiile Occidentale.

Ipocritul TARTUFE nu-i aparţine lui Moliere ci ne vine din Comedia dell' arte – fiind personajul care-şi ascunde intenţiile sale negre ca pe o „trufă" (în italiană „tartufo").

Există şi impostori. Vespasianul – altfel spus closetul public – nu a fost inventat de împăratul roman Vespasian. Acestea, vespasienele, existau sub forma unor recipiente pe care vopsitorii de ţesături şi tăbăcarii le puneau în faţa magazinelor pentru a-şi procura pe gratis un ingredient necesar meşteşugului lor - urina.

Vespasian a făcut ceea ce făcea guvernul Năstase (şi nu doar al acestuia: n. red.): a instituit un impozit, un TVA, o acciză.

Lucrul, se zice, l-ar fi indispus pe Titus, fiul împăratului. (Probabil sub influenţa comisionului acordat de meseriaşii mai sus amintiţi).

Tatăl său, împăratul, i-a băgat sub nas o monedă provenită din acest impozit. Miroase? l-a întreba.

- Nu!

- Şi, totuşi, provine din pişat. Vezi că banii n-au miros!

Ce bine ar fi dacă ar avea. Dar am mai putea locui în Bucureşti?

Dar versul de 12 silabe, numit „alexandrin"?

Ne-a venit tot dintr-un nume propriu: Alexandre de Paris, trubadur din secolul XII care şi-a scris romanul istoric al cărui erou era Alexandru cel Mare.

ŞI CAMELIA, frumoasa camelie, îşi are numele celei care a importat-o din Japonia: R. P. CAMELLIE.

CARDANUL – mod de suspensie – poartă numele celui care l-a inventat – matematicianul italian Jerome CARDAN.

Iar CARTERUL – ambalajul ce protejează organele unui mecanism se numeşte aşa pentru că este realizat de un inventator englez CARTER.

CLEMENTINA – această rudă a mandarinei a fost obţinută, în 1902, de P. CLEMENT – de unde şi numele.

Americanul Samuel COLT, inginer a dat numele său acestui revolver frecvent în filmele mai vechi ale Hollywood-ului.

Numele DALIEI se datorează – ca şi floarea, unui botanist suedez DAHL în timp ce motorul DIESEL poartă numele inginerului german Rudolf DIESEL care a pus la punct acest motor.

Pentru a afla ce gândesc şi intenţionează să facă cetăţenii lumii ar trebui să-l întrebi pe fiecare ce şi cum – ceea ce este imposibil. De aceea un anumit GALLUP, american fireşte, a pus la punct o metodă realizabilă, care, atunci când este corect aplicată – poate sonda opinia publică.

De aceea şi sondajele se mai numesc „gallupuri".

„GHILIMELELE" – cu ajutorul cărora noi, azi, subliniem prezenţa unui „citat" ar fi fost utilizate, pentru prima dată, de un anume GUILLAUME GILIMET.

Există o culoare care poartă numele arhiducesei de Austria, ISABELA – şi care imită cafeaua cu lapte. Era pe vremea când soţul arhiducesei asalta Ostende şi soţia sa şi-a luat angajamentul că până ce oraşul nu va fi cucerit ea nu-şi va schimba cămaşa. Au trecut trei ani până a se împlini speranţa majestăţii sale. Iar cămaşa arăta cam... jegoasă.

(va urma)

(urmare din pag. 7)

■► (SE VORBEŞTE...)

Oare să nu fi învăţat nimic dintr-o catastrofă ca cea de la Cernobîl – cu mult mai „eficace" dacă va fi înlocuită de un bombardament atomic?

Ni se va spune, probabil, că aşa ceva s-a făcut pentru a reduce durata actualului război cu lumea arabă cu atâtea zile. Nu ni s-a spus nici atunci şi probabil că nici în viitor cu câte suflete s-a îmbogăţit lumea de dincolo de negură printr-o atare acţiune.

Toate aceste gânduri au fost determinate de lectura – pe care o fac cu deosebită atenţie, a scrisorilor adresate diverşilor editori de ziare şi reviste americane, engleze, franceze, scrisori care, se deosebesc de cele ce apar în România – rare, alese pe „sprânceană", limitate la subiecte cu totul particulare.

Aşadar, în „International Herald Tribune" din 1 martie 2005, scrisorile sunt semnate de primul ministru al Belgiei, Peter Heath de la Manila, Ken Nannichi de la Londra, Rebeca Nilson-Qwens (Virginia), Susan Hogg din Oregon, Carlo Cristofort, Italia, Dough Koch (Michigan).

Voi copia punctele de vedere ale acestor autori dar, de la bun început, constatăm – şi trebuie să subliniem acest lucru, o unanimitate: NICIUNUL dintre semnatari nu subscriu la recenta ameninţare prin care preşedintele Bush doreşte să-i oblige pe iranieni să renunţe la proiectele lor atomice. Iată ce spune primul ministru al Belgiei: „La 15 ani după prăbuşirea zidului Berlinului mulţi din Vestul liber au

(continuare în pag. 11)

POEŢII SUNT ADEVĂRAŢII ISTORICI...

Pentru cine vrea să ştie cum arăta viaţa noastră cea de toate zilele ar trebui să citească cel puţin cele şase volume semnate de doi istorici francezi – Philippe Aries şi Georges Duby – Histoire de la vie prive – (Istoria vieţii private) sau – dat fiind că pentru anii 50-80 ai ultimului secol – nedispunând de un atare opus v-ar trebui zile şi nopţi pentru a dezghioca din noianul de baliverne sub care se piteşte acel „ocean de crime, plictis şi minciuni" cum definea Piere Chanou istoricul francez comunismul.

În schimb, au existat – şi din fericire unii se mai află printre noi – contemporani ai acelui „secol de tristeţe şi scârbă" care au scris povestea lor şi a noastră – pe care unii dintre ei o zgârâiau, în lipsa hârtiei şi plaivasului, în memoria tovarăşilor lor de suferinţă, camarazii lor de puşcărie, care, odată ieşiţi în lumina lumii plăteau cu alţi ani de temniţă comoara adunată în ocnele sufletului de „poeţii istorici".

Aşa au scris Radu Demetrescu Gyr, Constantin Aurel Dragodan; Ion Caraion, Zahu Pană – ca să nu amintesc decât doar puţine nume.

Dacă erau prinşi erau condamnaţi proporţional cu valoarea „poemelor" scrise de ei: Gyr – la moarte, Caraion – la moarte, Dragodan – la 50 de ani etc.

Mai târziu, după 1964 – poeţii adevăraţi – nu cei ce lingeau puterea şi puternicii acesteia precum copil „mărul în băţ" îmbobocit cu o ţâră de miere falsă, - continuă să o ducă mărturii despre viaţa noastră privată şi publică aşa cum era şi nu cum ni se spunea că este.

În ce priveşte „răsplata" acestor istorici nu era publicarea versurilor ci un proces penal – gen 324 – adică trei ani în 24 de ore – sau un bilet de internare: fie la Poiana Mare sau la Bălăceanca.

S-a etichetat o atare istorie ca fiind „literatură de sertar" – a cărei existenţă, peste ani, va fi negată cu cerbicie de cei care publicau – şi – în volume groase pentru burdihanul lor, laudele şi „poezelele" (zeci de strofe „de cuvinte goale ce din coadă au să sune" închinate puterii şi care, azi, vin să ne convingă că oricine avea „calitate" era publicat, premiat şi nici odată cenzurat).

Dar poemele de sertar nu zăceau în sertare. Oricând putea veni mâna lungă şi înarmată a partidului – chemate de o şoaptă, de o pără, de o aromă trădătoare ca să-şi caute prada şi dovada.

Dat fiind atari primejdii – veţi întreba, ce-i mâna pe ei în luptă, de ce nu-şi plecau şi capul chiar dacă nu i-l tăia nimeni şi nu se îndopa şi el cu ce pica din hârdăul gospodăriei de partid.

Ne răspunde GEORGE URSA – căci azi despre *isprăvile* lui vom face vorbire; în prefaţa care însoţeşte „SPOVEDANIA CĂTRE DUMNEZEU", plachetă de versuri apărută în 1992 – acesta fiind volumul II din poeziile scrise cu teamă dar şi cu mult curaj între 1974-1979, el spune: ... „noi n-am scris ca să ne amuzăm şi nici din consideraţii estetizante. NOI AM SCRIS PENTRU CĂ ACESTA NE-A FOST DESTINUL".

Iar dvs., dragi cititori – dacă doriţi – NU SĂ VĂ AMUZAŢI, ci să aflaţi adevărul acelor ani sinistri citiţi şi/sau dacă aţi făcut acest lucru la vremea lui, RECITIŢI-LE, pentru că ele sunt mărturii în eternitate despre tristeţea unor vremi care ÎNCĂ NU AU APUS.

George Ursa împlinea pentru România de atunci ceea ce mama care-şi plângea şi-şi căuta copilul pierdut în noaptea gulagului sovietic îi cerea ANNEI AHMATOVA să facă pentru nefericirile „poporului frate rus" („cu poporul frate sovietic!", aşa era cântecul; n. red.).

Vreţi să ştiţi cu ce seamănă „un loc de muncă"?

Iată: „Omul se scoală, dimineaţa, la 5^{30}. / Buimăcit, urcă în tramvai / În troleu, or maşină şi, din / ce în ce mai ostenit, / Se aproprie, de *„fabrică"* – CA DE MORMÂNT (sub. cu majuscule de aut.). / Lucrează, toată ziua, sclavul / al maşinii şi al burţii. / Nevasta e ţesătoare / Sau vânzătoare – -caz fericit! / Copii la creşă! *Casa pustie!* / Seara se abat osteniţi, Mănâncă / Şi se culcă. / O dată pe săptămână „FAC DRAGOSTE!" (sub. cu majuscule de noi).

Şi, fără îndoială, te vei asocia rugăciunii poetului: (atunci ca şi azi; n. n.): „Pedepseşte-i, Doamne, pe demagogi, / Pedepseşte-i pe *secretarii generali* / Pe toţi mincinoşii, / care se plimbă pe planetă / cu „idealuri" în buzunare / Din aceste „idealuri" scot bani; / Cu aceste „idealuri" îl buzunăresc pe naiv. / „Pace"! zbiară cei cu „idealuri" / şi SE ÎNARMEAZĂ / „DREPTURI", urlă ei, iar, şi, trimit / POLIŢIA POLITICĂ să te bată şi să te închidă! / „VIAŢĂ LIBERĂ, urlă, din nou, şi / propagandiştii „te lămuresc" că / e bine să spui ca tovarăşu'..." „Şi săracu' moare, de foame, / de la un salariu la celălalt..."

Sau vă interesează cum stătea treaba cu „drepturile omului". Iată ce spune „istoricul" de serviciu: „TOVARĂŞU'" se plimbă cu limuzina / Şi „proprietarul" pe jos, / „Tovarăşu'..." vizitează toate ţările / Globului! / „Proprietarul şi producătorul" n-are / dreptul să meargă, dintr-un / oraş în altul, pe propria lui „proprietate" / „Tovarăşu'" are 20 de gardieni după el . / „Proprietarul-producător" e bătut, / cu bastonul, de „miliţieni".

Nu este vina poetului dacă realitatea românească din anii 70 s-a încăpăţânat să-şi rămână credincioasă sieşi – şi vieţuieşte încălecată pe vieţile noastre!

Iar, poetul, unic ale acelor vremuri – LĂTRESCU se numea – mare, voluminos, aciuat azi în Senat, al cărui loc de muncă se afla pe stadioanele ţării – „reîncarnarea lui Orfeu pe pământ" şi, care, din idei puţine urzea poeme lungi.

„Cum să ne adresăm ţie, / Doamne, Latră-escule? / Mărire, ţie! / Trăiască lacheii! / Ura, Ura, Ura! / Latră-escu şi românii! / Latră-escu şi poporul! / Cum să-ţi spunem?"

În ce priveşte modul în care s-a ajuns aici iată ce crede George Ursa: „Strămoşi noştri, tăcuţi, cu / ghioaga, au fost înlocuiţi / de *„pamblicarii"*, vorbăreţi, / tipătesco-prijibeevo-caţavenci! / Scufundă, Domne, prea / iubitul nostru pământ, / rău păstrat de înaintaşi / şi mai rău de urmaşi. / În societatea corbilor, cel / cu patru clase e şeful statului, / *Cel cu 20 e „muncitor necalificat".* Ţara fiind condusă de OLOCRAŢI cu patru clase primare şi facultate la fără frecvenţă. „Slugile / conduc... pe adevăraţii conducători".

În România acelor ani – dar şi azi, singurul interlocutor de care nu ne temem este DUMNEZEU. De toţi ceilalţi, absolut de toţi, ne este frică iar dosarele, care, cu parcimonie încep să apară, după ce au fost bine periate şi adesea trecute prin foc şi pară, ne dovedesc că teama era justificată.

Se trăia greu în acei ani. Ca şi azi. Cu o singură deosebire ce va reieşi, citind în diagonală:

„PUTEREA" DE A MURI DE FOAME:

„Când eşti „liber", fii sigur, că, / ai o singură „libertate": / Aceea de a muri de foame! / Azi am mâncat, / ceva resturi / dintr-un coş de gunoi. /... Am adunat câteva sticle / din parcul Facultăţii de Drept. / Sticle de un sfert de litru / Aruncate de beţivani." Dar „eroul" poemului nu le poate vinde pentru că achizitorul tocmai atunci îi spune: „Mă duc să mănânc". Poetul are – pe

dec. 2006.

(continuare în pa. 11)

Doru MICHAIL

(urmare din pag. 10)

■► **(POEȚII SUNT...)** lângă sticle – şi o pungă în care are „ca la 5 kg. cu „deşeuri de hârtie"." Adună din vânzarea acestor două sortimente ca la 10 lei: O pâine neagră de 4 lei şi o conservă de costiţă cu fasole de 5^{60}.

Dar pentru a le plasa musai să aştepte până revine achizitorul de la îndopare. Şi atunci se adresează singurului de care nu-i era teamă: „Doamne, pune, odată, capăt, / *acestei căderi sufleteşti*...// Sunt timorat, Doamne, / De ce să te mint? ... // Mi-e frig. / Dacă n-ar fi frig / şi n-ar ninge? / Numai cald să fie! / Şi aş fi aproape „fericit", / *Sfinte Părinte!"*

Iată unde ne prăbuşim sub ofensiva olocraţilor, miliţienilor, secretarilor, a celor cu limuzine negre, a celor „avantajaţi", chiar a celor ce ne „cunosc".

Veţi recunoaşte în acest poem acea „blană de iepure" de care vorbea Petre Ţuţea pe care de-a lungul „multicincinalelor", opresiunea comunistă a implantat-o în mintea, trupul şi sufletul celor cu „peste 20 de clase" ce s-au lăsat conduşi de croitori, cizmari şi de lacheii lor.

Este firesc, într-un atare climat – adesea irespirabil, să ţâşnească un blestem:

„Inima mea / Cere Răzbunare. / *Pedepseşte, Doamne, pe / Cei ce m-au Minţit /*În sânge s-au născut / În sânge să piară. / Lumea stă-n *picioare pe Lumină,/* Pământul în Cer / Şi viaţa omenească / PE MINCIUNĂ?!..." (1975).

Las cititorului bucuria – o bucurie încărcată de tristeţe – de a descoperi, singur, lumea în care au vieţuit, neomeneşte, mulţi dintre părinţii tinerilor de azi. De ei depinde şi corecta înţelegere a tuturor acestor mărturii, ca mâine, copiii lor, să scrie o istorie mai luminoasă a vieţii noastre, cea de toate zilele.

Dar, îi rog ca lectura lor să nu fie, aşa cum pare a fi cea a cronicarului, pe sărite. Să citească şi să recitească, încet, cu luare aminte poemele – „OCTOMBRIE, HULIGAN (naiv), SPERANŢĂ, BAR – poem dominat de un umor negru, greu de suportat, SECRETARII, CAMERA ANULUI DE GRAŢIE 1980" şi, neapărat, „OSANALE".

Ne oprim aici. Datoria cronicarului de carte este cum spunea un francez – „seulement vous en donner l'idee" (doar să vă dea bici!).

Ideea mea, azi: Citiţi întregul volum şi priviţi cu atenţie desenul de pe ultima copertă – „Orator"...

PS: *Am omis trei lucruri importante: 1). Placheta de versuri a apărut în 1992 la Editura „Gemenii SRL". Ea poate fi procurată, încă, de la autor; 2). Titlul: „SPOVEDANIE CĂTRE DUMNEZEU"; 3). Autorul: GEORGE URSA, care, prin acest volum continuă vol. I intitulat chiar „POEME DE SERTAR" (acest vol. I care cuprinde versuri din perioada 1966-1973), scrise între anii 1974-1979.*

Mai amintim din opera – altfel vastă – lui George URSA: „NOAPTEA SCORPIONULUI" (vol. III de poeme: 1980 – 1989), „ÎNGERII ROŞII" – proză scurtă; „CRONICĂ DIN VREMEA TĂTARILOR / PÂINE ŞI MORTAR" – proză, „TURNUL FULGERAT şi alte povestiri..." – proză, „MESERIA DE REGE – teatru", „TEME DE MEDITAŢIE" – eseuri, „12 ANI DE LUPTĂ NAŢIONALĂ" – articole, eseuri, „CE ESTE FILOSOFIA?..." – eseu, „ÎN CONTRATIMP" – eseuri, „SUB DOMNIA STELEI – poeme, poezii, satire – (2006), volum ce adună cam toată creaţia poetică a autorului între 1966-2003 inclusiv.

Şi, în fine, O SUGESTIE PENTRU PREŞEDINTELE ŢĂRII:

Alături, de cele 660 de pagini ale „Raportului..." privind crimele comuniştilor din România, şi pentru a reduce durata discursului, folosiţi, vă rugăm, şi cele 96 de pagini care cuprind o succintă şi completă *dare de seamă, către... Dumnezeu,* semnată de poetul George URSA.

Ar fi singura dată, în ultimii peste două mii de ani, când, o **spovedanie,** ar fi transmisă lumii – „urbi et orbi" – fără ca Dumnezeu să se supere şi nici preşedintele nu ar fi luat drept „un turnător".

(urmare din pag. 9)

■► **(SE VORBEŞTE...)** uitat apelul universal al propriilor idei. La zece ani după ce Fukuyama a proclamat sfârşitul istoriei şi VICTORIA DEMOCRAȚIEI sute de milioane de oameni trăiesc fără libertate şi fără democraţie. Totuşi, răspândirea democraţiei este drumul cel mai bun spre pace şi stabilitate. Şi dvs – (discursul premierului belgian din care citează în scrisoarea către ziar, este cel ținut cu prilejul venirii preşedintelui american în Europa, în acest an) spuneți – pe drept, în discursul inaugural, că este vorba de un drum ce poate fi deschis FĂRĂ ARME. Țările din sudul Europei au devenit democrații stabile, ca rezultat al unirii lor cu Uniunea Europeană. Implozia Uniunii Sovietice a fost în bună parte rezultatul presiunilor înțelegerilor de la Helsinki. De aici dorința noastră ca în ce priveşte soluționarea conflictului Israelo-Palestinian, de a realiza un acord mai larg între vecinii Israelului şi Palestinei, un tratat care – exact ca acum 30 de ani la Helsinki, va fi în acord cu drepturile şi libertățile fundamentale ale omului.

Fireşte, nu diminuăm rolul jucat de NATO, Statele Unite sau Uniunea Europeană. Tocmai pentru că înțelegerile de la Helsinki ne-au dat nouă şi dizidenților un instrument pentru realizarea libertății şi democrației eu agreez o înțelegere similară între țările din Orientul Apropriat. Şi aşa cum a fost cazul – MULT PREA RARĂ în ultimii ani, sunt avocatul unei agende de parteneriat şi strategie comună. Şi propun organizarea, de două ori pe an, a unor dialoguri strategice cu Statele Unite implicând miniştri de Externe ai Europei.

Scrisoarea trimisă de dl Verhofstadt era un răspuns la un articol publicat în Politicus – 1 martie 2005 şi semnat de John Vinocur – „TOATE ASTEA VORBESC DE LIBERTATE: DAR EUROPA AUDE?" Nu numai că nu auzim i-a răspuns belgianul ci şi VORBIM.

Tot un răspuns dat lui VINOCUR este trimis de la Manila: J. Vinocur se miră că folosirea frecventă a mantrei „libertate" nu se aude mai bine în Europa. Dar cum ar putea să o facă? Cum ar putea conceptul „libertate în marş" să nu sune gol când vine din partea unui guvern care practică „provocarea extraordinară" şi în mod deliberat neagă procesul datorat la Guantanamo? Bush poate repeta cuvântul „libertate" de 22 de ori sau 122 de ori la Bruxelles dar atât vreme cât atari aberații persistă nu-i va fi de mare ajutor. Poate să înțeleagă asta?

Sensul este acelaşi în scrisoarea venită de la Londra: „Nu trebuie să uităm că Istoria a fost totdeauna multidimensională. Există mai multe definiții ale termenului „LIBERTATE" şi mai multe căi pentru a-i promova anumite aspecte."

În pagina „Puncte de vedere – Views, feb. 22 sub titlul Europeni împrumutați-i urechile voastre". Reginalde Dale atrage atenția lumii asupra „fenomenului criticilor care nu ascultă vorbele preşedintelui Bush. „Şi îmi foloseşte –

(continuare în pag. 12)

RADU DEMETRESCU GYR

Poete, în fiecare zi genele mi le înlăcrimezi.

Voi nu înţelegeţi, poate, de ce plâng când îmi recitesc poetul drag; ne cunoaştem de volumul CUNUNI USCATE apărute prin 1930 şi ceva. Şi de atunci bucuria reîntâlnirii s-a împletit cu tristeţea, îndelungată şi dureroasă a despărţirilor. Iar lacrimile mi-au inundat obrazul într-o noapte din 1956 când un deţinut politic mi-a fost trimis să-i cercetez sănătatea. În schimbul reparaţiei acesta mi-a încredinţat un caiet cu poemele lui Gyr. Iar îngerii noştri s-au străduit să nu se repete drama condamnării la moarte a poetului meu drag.

Şi plânsul meu când versurile încep să sune în tăcerea singurătăţii mele - sunt acea parte din „raţia de timp" ce zilnic o dăruiesc, aşa cum am fost învăţat în „mănunchiul de prieteni" ai Mişcării Legionare, Căpitanului, Nicadorilor, Decemvirilor, lui Miti Dumitrescu şi ai săi, lui Mircea Eliade şi Alecu Cantacuzino, lui Cristian Tell şi Cioran, lui Ţuţea şi lui Noica şi mai presus celor ucişi de-a lungul şi de-a latul ţării, fără judecată, fără lumânare şi fără creştinească împărtăşanie dar şi celor ce au plătit cu mii de ani de închisoare uluitoarea lor încercare de a „SCHIMBA FAŢA ROMÂNIEI".

De aceea îi rog pe toţi cei ce ne-au fost cândva alături şi cei care au rămas lângă noi mereu – dar mai ales celor care vor veni cândva în frăţia Mişcării Legionare să citească şi recitească poemul lui Radu Gyr.

NE VOM ÎNTOARCE ÎNTR-O ZI,

„Ne vom întoarce într-o zi, / Ne vom întoarce neapărat. / Vor fi apusuri aurii /Cum au mai fost când am plecat. / Ne vom întoarce neapărat. / Cum apele se-ntorc din nori / Sau cum se-ntoarce tremurat / Pierdutul cântec pe viori. / Ne vom întoarce într-o zi. / Şi cei de azi, cu paşii grei / Nu ne-or vedea, nu ne-or simţi / Cum vom pătrunde-ncet în ei, / Ne vom întoarce ca un fum, /uşor, ţinându-ne de mâini. / toţi cei de ieri în cei de-acum, / cum trec fântânile-n fântâni. / cei vechi ne-om strecura, tiptil. / În toate dragostele noi / Şi-n cântecul pe care şi-l / vor spune alţii după noi, / În zâmbetul ce va miji / şi-n orice geamăt viitor / Tot noi vom sta, tot noi vom fi, / ca o sămânţă-n taina lor. / Noi cei pierduţi, reîntorşi din zări, / cu vechiul nostru duh fecund, / ne-napoiem şi-n disperări, / şi-n răni ce-n pieptu-ţi se ascund / Şi-n lacrimi şi în mângâieri, / tot noi vom curge, zi de zi, / în tot ce mâine ca şi ieri, / va SÂNGERA sau VA IUBI."

Să asculte de rugăciunea noastră şi să participe cu gândul sau cu fapta, cu un sprijin material sau cu puţină putere de care dispune sau doar cu nevolnicia lor că „ei, cei pierduţi, reîntorşi din zări, cu vechiul lor duh fecund să se înapoieze şi în disperări şi-n rănile ce se ascund în bicisnicele noastre piepturi".

Domne, Dumnezeul nostru, ajută-l pe Fiul Tău, Iisus, să se îngrijească de mântuirea poporului nostru şi de victoria Mişcării Legionare.

LA MULŢI ANI, CAMARAZI!

Crăciun, 2006.

Doru MIHAIL,
Preşedintele Fundaţiei BUNA VESTIRE.

(urmare din pag. 11)

■► (SE VORBEŞTE...) (Rebeca Nilson din Madison) – scrisoarea mea trimisă ziarului nostru local ca un pod de asalt împotriva criticilor lui Bush. Scrisoarea mea era o critică adusă politicii preşedintelui în care eu comparam „adresa asupra stării naţiunii" cu o producţie teatrală. Eu consider în Irak a fost un război IMORAL, şi, asemenea altor americani gândesc că acţiunile preşedintelui sunt PRIMEJDIOASE pentru lumea arabă.

Pe lângă comentariul din IHT Dale a trimis şi o scrisoare ziarului local pentru a ne pedepsi pentru punctele mele de vedere. Atât în scrisoarea către ziar cât şi în articolul publicat în ziarul dvs. (IHT). Dale afirmă că sunt profund „influenţată de filmele de la Hollywood". De fapt, referinţa mea la filme era una ironică".

Tot despre R. Dale se primeşte o scrisoare din Oregon:

„Îşi aminteşte R. D. că Bush a clamat că ar fi un unificator şi nu un dezbinător – pentru ca apoi să prezidez una dintre cele mai vioaie partizane perioade din istoria recentă a Statelor Unite? Sau îşi aminteşte de numeroasele afirmaţii ale lui Bush şi multora dintre colaboratorii acestuia în legătură cu existenţa în mâinile lui Sadam a unor arme de distrugere în masă? (ASTA – subliniem noi – în timp ce America deţine atari arme!) „nu este deloc surprinzător că multe popoare din Europa şi mulţi oameni din Statele Unite cred că există un mare dezacord dintre ceea ce spune şi ce, realmente, face Bush.

(va urma)

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:

Doru MIHAIL – preşedinte;

George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com
Administraţia: 0723/231340.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti.

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1224 – 3493